

တုနိုင်းမိုး(သစ္စာ)

ဝိညာဉ်လုပွဲ

နှင့် မရုဏ်းပြေးလမ်း

အပါအဝင် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတိုများ

ဝိညာဉ်လုပွဲနှင့် မရဏပြေးလမ်း

ကျွန်မဘဝမှာ လုံးဝမမေ့နိုင်တဲ့ အတိတ်ဆိုးကြီး တစ်ခုက ခုထိ အရိပ်မည်းသဖွယ် လိုက်နေဆဲပင်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ဝဝနစ်တောင်ကြာခဲ့ပြီ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့တွေမှာ ဆို ပိုပြီး ကြောက်လန့် နေမိတာပေါ့...

လွန်ခဲ့သော ဝဝနစ်

"..."

ည ၁၂ထိုး ချယ်ရီတစ်ယောက် ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟယ်လို ချယ်ရီပြောလေ ဟယ်လို..."

တစ်ဖက်မှ စကားသံ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်မ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကာ ဖုန်းစပီကာ ဖွင့်ပြီး သေချာ နားစွင့် နေမိသည် ။ အတန်ကြာသည့် အထိ ဘာသံမှ မကြားရသည် မို့ ဖုန်းချမည်အပြု...

"ဟက်ပီးဘတ်ဒေး မိုးစက်ဖြူ ထာဝရ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ပါစေ သူငယ်ချင်း"

ဖုန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပြိုင်တူဆုတောင်းသံက ဘဝရဲ့ အကြီး

မားဆုံး အံ့ဩမှု တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြိုင်တူ အော်တဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစားချက်ကို ခံစားလိုက်ရတယ် မသိ။ ကျွန်မ ဘဝက အထီးကျန် ဆန်းလွန်တယ်။ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ကြီးပြင်းပြီး သူဌေးမိသားစုမှ မွေးစား၍ ရွှေဘုံ ရွှေနန်း စံရသော်လည်း မွေးစား မိဘတွေဆုံးတော့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့ရ ပြန်တယ်။ မွေးစား မိဘများ ထားခဲ့သော ငွေကြေးနှင့် ဘဏ်တိုးကြောင့် ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် တက်ခဲ့ရ၏။

မကြာခင်မှာ လည်း ချစ်ရသူနှင့် လမ်းတွဲကာ ဘဝကို လျှောက်လှမ်းမည် ကြံရုံရှိသေး ချစ်သူရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုကို ခံရပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်တာ တစ်လပြည့်လေပြီ။

မနက်ဖြန်သည် လည်း ကျွန်မ၏ မွေးနေ့ဆိုတာကို မေ့လျော့ နေပြန်၏။ ယခု သူငယ်ချင်းများ ၏ ဟက်ပီးဘက်ဒေး ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ဖုန်းကိုင်ထားပြီး

အတန်ကြာ ကျွန်မ တိတ်ဆိတ်နေမိ၏။

ခဏအကြာမှ ...

"ကျေးဇူးပါဟာ ငါ့မှာ ဒီလိုသူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မေ့နေတယ်"

"....."

"ဒါဆို ငါတို့ မနက်ဖြန်မှ ဆုံကြတာပေါ့ ငါ့အိမ် လာခဲ့ကြနော် ဒါမှ မဟုတ် နင်တို့ ဘယ်ဆိုင်မှာ စားချင်လဲ ငါလိုက်ကျွေးမယ်"

"....."

"အိုခေ ဝွတ်နိုက် နော် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..."

ဖုန်းချလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ ကျောင်းသားဘဝကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး အိပ်စက်လိုက်၏။...

အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာ အရမ်းချစ်ရတဲ့ သူငယ်ချင်း(၆)ယောက်နဲ့ ခင်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မအကြောင်းကို သိတော့ ကျွန်မကို ပိုပြီး အလေးပေး ဆက်ဆံကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်ထိ ခင်လဲဆိုရင် ဂုဏ်ထူးအများကြီးနဲ့ အောင်တဲ့ စိုင်းရန်ခ ဆို ဆေးကျောင်းမတက်ဘဲ အားလုံး တညီတညွတ်တည်း သမိုင်းမေဂျာကို ယူခဲ့တဲ့ အထိပါပဲ။

ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ အဆက်သွယ် ပြတ်နေတာ ၂ လခန့်ရှိနေပြီ။ ယခု ကျွန်မမွေးနေ့ကို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပုံ တူသည် ။ သူတို့ ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မအတွက် အားဆေးပါပဲ။ ဒီတစ်ညတာက ကျွန်မကို အိပ်မက် လှလှလေးတွေနဲ့ ကုန်ဆုံးစေသည် ။

ကျွန်မအိပ်ရာ စောစောထကာ သူငယ်ချင်းတွေအတွက် အစားအသောက်များ ပြင်ဆင်သည် ။

မကြာမီအိမ်ရှေ့မှ ဘဲလ်တီးသံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည် ။

"တီ တီ..."

အိမ်ရှေ့မှ ဘဲလ်တီးသံ ကြားသည် နှင့်

သူငယ်ချင်းတွေမှန်း ကျွန်မသိလိုက်သည် ။

ဆွေမျိုးမရှိတဲ့ ကျွန်မအတွက် အိမ်ကိုလာလည်သူမရှိ

အိမ်နီးနားချင်း မရှိချေ။ ကျောင်းသားဘဝကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိမ်လည်ဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့ ခုမှ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်စုံဖြစ်သည်။ ။

"လာ ချယ်ရီတို့ အိမ်ထဲဝင်လေ..."

"နင့် ခြံလေးက တိတ်ဆိတ်ပြီး နေချင်စရာလေးနော် နင်တစ်ယောက်တည်း နေတာလား"

"ချယ်ရီကတော့လေ ထုံးစံမပျက်ဘူး စပ်စုနေပြန်ပြီ"

စိုင်းရန်ခမှ စကားဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာခြင်း အပြည့်ဖြင့်...

"မဟုတ်ဘူး အဖော်ကောင်မလေးနဲ့ အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးရှိပါတယ်။ သူတို့ ဈေးသွားကြတယ်။"

အေးဆေးပေါ့ဟာ လာအိမ်ထဲမှာ ထိုင်ကြ ငါအားလုံး ပြင်ဆင်ထားတယ် ခဏနေ ဟော့ပေါ့ စားကြမယ် သီချင်းဆိုလို့ လည်း ရတယ်နော်"

ကျွန်မရဲ့ စကားတွေကို သူတို့ နှစ်သက်ပုံ မပေါ်ဘဲ ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြတယ်။

"ဟဲ့ နင်တို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ "

"ဒီလို ဖြူရဲ့ ငါတို့ နင့်ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် ခရီးတစ်ခုသွားကြမလို့ "

"စိမ့်လဲ့ ငါသိပ်မရှင်းဘူး နင်တို့ သေချာရှင်းပြပါဦး ဘာအတွက် ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ"

"ကဲပါ ငါက ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ငါပဲ ရှင်းပြတော့မယ်။ ငါ့အတွား

တွေရှိတဲ့ ရှမ်းပြည်ကို အလည်သွားမလို့ အဲဒါ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားချင်တာ နင့်မွေးနေ့လေးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ နင့်ကို နေစေချင်တာ ဒီညနေသွားကြမယ် နင်မငြင်းပါနဲ့ နော်..."

"လုပ်ပါဟာ နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ နင့်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်တာ နင်အသိပါ..."

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ဝင်ပြောနေတော့ ကျွန်မလည်း မငြင်းနိုင်တော့ဘူး။ အမှန်ဆို ကျွန်မလည်း အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တာ ကြာပြီမို့ အပြင်လောကနဲ့ ကင်းကွာနေသည် ။ ထို့ကြောင့် စိုင်းရန်ခရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည် ။

"ငါလိုက်မယ် ခုတော့ နင်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသောက်ကြဦး နော် ချယ်ရီနဲ့ စိမ်းလဲ့ နင်တို့ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဦး ဝယ်စရာလေးတွေ သွားဝယ်မို့"

"အေး သွားမယ်လေ"

ဒီလိုနဲ့ တစ်မနက်တာကို အိမ်မှာ ပဲ ကုန်ဆုံးတယ်။ အိမ်ကို ဒေါ်လေးကို အပ်ခဲ့သည် ။ ဒေါ်လေးမှာ ဆွေမျိုးအရင်းအချာ မဟုတ်ပေမဲ့ မွေးစားမိဘများ လက်ထပ်ကတည်းက အိမ်ထိန်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်မကိုလည်း ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည် မို့ ထွေထွေထူးထူး မှာ စရာ မရှိ ။ ဒေါ်လေးကသာ ဂရုတစိုက် သွားဖို့ မှာ နေတော့သည် ။ နေ့လယ်နာရီမှာ ကျွန်မတို့ ခရီးစထွက်ခဲ့သည် ။

ပျော်ပျော်ပါးပါး သီချင်းတွေ ဆိုရင်းနဲ့ ပေါ့။ တဖြည်းဖြည်း လမ်းဟာ မှောင်မိုက်နေသော်လည်း ညမှာ လရဲ့ အလင်းဖြင့်လှပနေ၏ ...

ညဉ့်နက်လာသည် နှင့် ကားမောင်းသည့် စိုင်းရန်ခနဲ့ အလှည့်ကျ

မောင်းနေသည့် နေသူရ နှစ်ယောက်သာ မအိပ်ဘဲ ကျွန်မအပါအဝင် ကျန်တဲ့ သူ အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

"အား ဂျိန်း..."

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံကြောင့် အားလုံး လန့်နိုးသွားရ၏။ ကားသည် လည်း ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ရပ်တန့်နေ၏။

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ "

"မသိဘူး ဘာကို တိုက်မိသွားမှန်း မသိဘူး"

"ဟာ နင်တို့ အိပ်ငိုက်နေတာလား"

"အေးလေ နင်တို့ က ကားမောင်းနေရင် သတိထားနေပေါ့ဟာ"

"တော်ပြီ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ လာ ကားအောက်ဆင်းကြည့်ရအောင်"

အမှန်ဆို ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန်မက အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည် ။ အားလုံးက ကျွန်မကို ချစ်ကြောက် ရိုသေကြတယ်။ အားလုံး ကားအောက်ကို ဆင်းကြည့်တဲ့ အခါမှာ ...

"ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ"

"မသိဘူးလေဟာ ဒီမှာ ဒါက ဘယ်လိုရှိနေရတာလဲ"

"တော်ကြတော့ မြေမြှုပ်ပေးရမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ငါတို့ က ညဉ့်နက်ရဲ့ ကြောက်လန့်ခြင်းကို မခံရစေနဲ့ နှုတ်ကနေ လျှောက်မပြောနဲ့ အပေါ့အပါး သွားရင်လည်း တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေကို အသိပေးတောင်းပန်နော်"

"အင်းပါ"

" ခုဒီဟာကို နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေ သွားမြှုပ်ကြ ရှေ့နားမှာ မီး
ရောင်ပျံလေးတွေ မြင်နေရတယ် မိုးလည်း မလင်းသေးဘူး ငါတို့ တ
ည်းလို့ ရမလား အကူညီတောင်းကြည့်မယ် "

"အင်း..."

တောရွာလေးတစ်ခုကို ကျွန်မတို့ ရောက်နေသည် ထင်သည် ။ မီး
ရောင်ပျံနဲ့ ခြေတံရှည် အိမ်လေးတွေသည် နှင့် အကူညီတောင်းပြီး ဒီ
တစ်ည တည်းခိုရန် ဖြစ်သည် ။

"အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့ "

"သူငယ်တို့ က ..."

အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရေနံမီးခွက်လည်း ကိုင်ကာ ထွက် လာပြီး
ပြောခြင်း ဖြစ်သည် ။ အဘိုးအိုမှာ အသက် အတော်ကြီးဟန် တူ၏။ ရှေး
လူကြီးပီပီ သျှောင်ထုံးနဲ့ ထိုးကွင်းများ လည်း ထိုးထားပြီး တစ်ဖက်တွင်
လည်း တောင်ငှေးမှာ ထူးခြားလှသည် ။ အကြည့်တွေကလည်း မေးခွန်း
များ စွာ ပါနေသည် ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး သမီးတို့ က ခရီးသွားတွေပါ ညဉ့်နက်နေပြီ ပြီး
တော့ ပင်ပန်းလာလို့ တစ်ညလောက် တည်းခိုခွင့် ရမလားလို့ ပါ"

"ဪ ရပါတယ်ကွယ် လာကြ လာ"

အဘိုးအိုဟာ တစ်ဖက်က တောင်ငှေးနဲ့ ကျန်တစ်ဖက်က ရေနံမီးခွ

က်လေးကို ကိုင်ကာ အရှေ့မှ လမ်းပြ၍ အိမ်အပေါ်ထက်တွင် တည်းခိုင်း
သည် ။ ယောက်ျားလေးတွေကို အိမ်အောက်တွင် တည်းစေသည် ။
အိမ်ကြီးမှာ ခြေတံရှည် အိမ်ဖြစ်ပြီး အနည်းငယ်အိုဟောင်း နေသည် ။
ကျွန်မလည်း သိချင်သည့် မေးခွန်းများ ရှိနေသော်လည်း ပင်ပန်းတာနဲ့
အိပ်လိုက်တော့သည် ။

မနက်မိုးလင်းသော်...

"အနန်း တို့ နိုးပြီးလား"

"ရှင် အနန်း.."

စိမ့်လဲမှ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"စိမ့်လဲရယ် အနန်းဆိုတာ အစ်မကို ပြောတာ"

"အော်"

"ဒါနဲ့ ညီမတို့ ကို ညက မတွေ့ပါဘူး"

စိမ်းလဲ့တို့ စကားမှားမည်စိုး၍ ကျွန်မကပဲ

စကားစလိုက်သည် ။

"ဟုတ် အနန်း ညက နာရေးတစ်ခု ရှိလို့ သွားဝိုင်းကူနေရတာ..."

"ဒါဆို ခုဆူညံသံတွေက နာရေးက လာတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ။ အနန်းတို့ အတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ထားတယ်။

မျက်နှာသစ်ပြီး အဆာပြေ လာစားဖို့ အဘက ပြောလိုက်တယ်"

"အေးအေး ညီမ"
